

Hálaadó Harangszó

2007. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA VIII. évf. 4. szám

“MOST IS SZENT...”

Olvasandó: Lukács 1, 68-69

Az idei karácsony... Sokunknak nincs is benne sok ünnepi. Még talán csak a fáradtságot érezzük, az izgalmat, a ránk váró feladatokat. Vagy a zajló, örömteli, de mégis, édes teherként ránk nehezedő családi életet látjuk. Vagy az utolsó tervek, a most eszünkbe villant lehetőségek uralják gondolatainkat. Szép ám pedig ez a mostani ünnep is. Áldott ám ez is. Csak most még nagyon közel vagyunk hozzá, most még épp benne élünk. Úgy vagyunk vele, mint az az ember, aki egy képet akar megnézni, de azt egészen szeme elé emeli. A rossz látótávolság miatt a szeme nem tudja befogni a képet, csak homályos foltokat, színeket lát. De a kép nem bontakozik ki előtte.

A tavalyi karácsony. A régi karácsonyok... Ó, azok voltak az igaziak! Csodálatos emlékként rögződtek az életünkben, kitörölhetetlenek. Lehet, hogy évek, évtizedek múlva is jobban emlékszünk majd rájuk, mint az előző nap eseményeire. Felidéződnek arcok, szavak, hangulatok, ajándékok, ízek. Olykor könny szökik a szemünkbe, olyan meghitt emlékek élnek bennünk. Olyan szépek, szentek, békések, boldogok voltak azok a karácsonyok! Miért látjuk ezt a múlt ünnepeiben, és miért nem vesszük észre a maiban? Pedig a régi karácsonyok is, akkor, nagyon nyüzsgőek, fárasztóak voltak. Igaz, de már messzebről nézzük őket. Már hátrább léptünk, mint ahogyan a képet vizsgáló ember is messzebb lép, mert úgy tudja befogni a látványt. Úgy érti meg a kép üzenetét.

És az a régi, az a legelső karácsony... Amire mi nem, de a világ, a keresztyénség azóta is emlékezik?

Az miért, hogyan volt olyan szent, csendes, békés? Csak olvasd végig az evangéliumok beszámolóját: angyalok, pásztorok, bölcsék, Heródes, népszámlálás, vándorlás, tele fogadók,

barlangistálló, menekülés... Az az első karácsony is tele volt izgalommal, feszültséggel, akkor is “zajlott az élet”.

Nehéz volt akkor is megérteni, megtalálni az ünnep igazi üzenetét. De ott volt benne. És a keresztyénség mióta nézi ezt a képet, azóta érti, tudja, hirdeti, hogy a legfőbb motívuma ez: “Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét!” A világ képét megörökítő “festő” ezt az ecsetvonást vitte a vászonra a legmarkánsabban.

Ez az ének egy sokáig néma ember ajkán hangzott el. Ez azt üzeni, hogy akár a te eddig néma életed is bekapcsolódhat ebbe az énekbe. Ha eddig nem ismerted az ünnep igazi lényegét, ha eddig emberi okokat, magyarázatokat kerestél rá, akkor is, akár most is kitörhet belőled az Urat áldó ének! Mégpedig úgy, ha beletekintesz a jászol titkába, a megszületett Megváltó arcába, a szabadító Isten csodálatos tetteibe. Mert ennek az idei, a mai ünnepnek is ez a legszebb vonása. Ez hangzik belőle a legtisztábban. Ezt látni benne ma is legerősebben.

Ha belenézel abba az első, a legrégebbi karácsonyba, akkor kihallod belőle ezt a csodálatos üzenetet. Ott volt akkor is, ha mindenki akkor nem is értette meg teljesen.

Ha belenézel a régi idők karácsonyaiba, akkor is ott húzódott ez a motívum, csak talán akkor nem vettéd észre. De mindig ez tette igazán ünneppé az ünnepet.

És akkor, ha éled-futod ezt a mai, idei karácsonyt, ha ezt is boldognak, teljesnek, szépnek, szentnek akarod megélni, zendüljön meg az ajkadon neked is a csodáló, hódoló ének: “Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét!” Ámen.

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

ISMÉT ELSZALADT EGY ESZTENDŐ

Egy kicsit elgondolkodtam, hogy szalad az idő, hogy iramlik az élet. Egy dal szavai jutnak eszembe: „Gyere, ülj, kedves, mellém!” Be sem fejeződik a gondolat, itt a másik, a tékozló fiú története. Mert nem mindegy, hogy telik el az ember élete. Vajon hasonlítok a tékozló fiúra? Vagy talán nem? Hogyan töltöttem el az elmúlt esztendőt, esztendőket? Milyen öntelten és magabiztosan kérte ki a jussát a tékozló fiú az atyai házból, és milyen magabiztosan távozott?! Ez a magatartás tartott is addig, míg az Atya keze kísért. De amikor elfogyott minden, már a mellét sem verhette, oda lett a becsület. Magába szállt és rájött,

hogy mit kell tennie. Hazatért, meghajolt és bocsánatot kért. Gondolkodtunk-e azon, Testvéreim, hogy ha eddig és ide jutottunk, illő lenn-e példát venni tőle, és az Atyától bocsánatot kérni? Bizony ezek a hosszú évek újabbnál újabb feladatok elé állítják az embert úgy a magánéletében, mint az egyház, a gyülekezet életében. Vajon szabad-e megfutamodni? A feladatok egyre nehezebbek, tekintettel az elmúlt évekre is. Sokszor elkeseredek, de mégis van vigaszom, mert mellettem a Mindenható, a lelkipásztor, a presbitérium és a gyülekezet. Úgy érzem, soha nem vagyok egyedül. Ha éjszaka álmatlanul fekszem, mindig van, aki fogja a kezem, van, akihez sóhajthatok. Mindig

kapok erőt a következő nap terheinek elviseléséhez. Így történt ez az elmúlt esztendőben is. Bízom benne, Isten megsegít, így lesz ezután is.

Feladatok voltak az elmúlt évben is. Éppen úgy, mint az elmúlt – mondhatnám talán úgy is – évtizedekben. Nem teltek el az évek hiábavalóságokkal, nyomtalanul, eredménytelenül. Ennek látható bizonyítékai vannak. Minden napnak megvan a maga terhe, de ha közösen hordozzuk, sokkal könnyebb.

Évről évre bizonyítékot találhatunk erre, így az idei évből is. Hiszen már régebben felmerült bennünk a gondolat, hogy a parókia épületének végén kihasználatlanul meglévő elhanyagolt kamra helyiséget felújítsuk, használhatóvá tegyük. Eddig ezt a jelentkező feladatok között hátrább soroltuk. Most presbitériumunkkal egyetértésben vállalkoztunk a megoldásra. Sok és áldozatos munkával, anyagi ráfordítással, egyházmegyei segítséggel a felújítás befejeződött. Lelkipásztorunk kezeli az egyházmegyei levéltárat, annak elhelyezésére, ifjúsági- és gyermekfoglalkozások tartására is alkalmas a kialakított helyiség. De régi problémánkra is megoldás, hogy kialakítottunk két illemhelyiséget és előterükben egy kézmosásra alkalmas helyiséget a szükséges felszerelésekkel együtt. Nem hagyhatom szó nélkül, hogy mikor híre kelt e munkának, nem csak a presbitérium tagjai, de a gyülekezeti tagok közül is sokan segítettek imádsággal, munkával, adományokkal. Jó érzéssel tölt el ez engem, mert ez is bizonyítja az összetartozást, a gyülekezeti egységet. Bízom abban, hogy mire e sorok megjelennek, a

RÉGI ÖNKÉNTES ADOMÁNYOK

Végigtekintve az Ácsi Református Egyház történetén, azt látjuk, hogy egyik jellemzője a hitbéli életnek az önzetlen adományozás. Így volt 1862-ben is. Ha háttérként tekintjük a község gazdasági helyzetét, még inkább tisztelnünk kell ezt a buzgóságot. 1862-ben még nem ért véget Ácson a jobbágyszabadítást lezáró tagosztály, s ez sok bizonytalanságot szült. Mintegy másfélszáz családot kifejezetten hátrány ért a földek elosztásánál, amiből azután évtizedekig tartó költséges pereskedés következett. Azok az ácsiak – döntően reformátusok -, akik igazukat keresték, eljutottak panaszukkal egészen Ferenc József császár- és királyig. Eredmény nélkül. Ilyen állapot mellett mégis adakozók voltak az ácsi reformátusok.

1862. március 9.-én Décsi Bálint lelkész a presbitériumi gyűlésen bejelentette, hogy önkéntes adományokból kenyeres tálát tud vásárolni az úrasztalára a gyülekezet. Elhatározták, hogy a tálra és az azt takaró kendőre felíratot tétetnek. Mégpedig az alábbi módon. A kenyeres tálon legyen a felirat: „Az ács ref. buzgó

AZ ÁCSI REFORMÁTUS HELYBELI CÉHALAPÍTVÁNY

Az 1860. január 6.-án tartott előljárási gyűlésen megjelentek az ácsi „becsületes céhek” küldöttei. Nem jöttek szűk marokkal. Solymosi András takács (céhmester), Bereczky Pál szabómester, a szabó-céh küldöttjeként, és Durmán József takácsmester mint a céh küldöttség tagja.

Előadásuk szerint az ácsi református egyházközség előljárási jogának örök adományul átadnak százhusz ausztriai értékű forintot. Ezt már korábban határozták el a céhgyűléseken, és közös adományul adják a céhek pénzéből, s letették a gyűlés asztalára.

Az ajándék ellenében óhajuk is volt. Több is. Így: „a református egyházközség templomában egy pár szék határozottan kijelöltessen, melyből ők ugyan kizáratni nem akarnak, de óhajtanák, hogy ők se szoríttassanak ki nem fölvatott mesterek által.” Ezek a székek azonban a padokban voltak, illetve jelöltettek ki, melyek a keleti karzat bal oldala alatt vannak a

kialakított helyiségeket már teljes egészében használatba vehetjük.

Továbbra is igyekszünk rendben tartani a temetőt. Szükség szerint nyírjuk a fűvet, folytatjuk a bozótok irtását gyomirtóval, de fizikai munkával is. Kérjük továbbra is, hogy a hozzátartozók a sírokat, azoknak környékét szíveskedjenek rendben tartani. Földet, betontörmeléket ne tegyenek a szemégyűjtőkbe. Sírfelújítás esetén a munkát végzővel a keletkezett hulladékot szállíttassák el. Az ifjúsággal való törődés továbbra is fontos feladatunk. Az iskolai hitoktatás mellett folyamatosan tartunk a gyermekek részére is istentiszteletet. Az ezen résztvevő gyermekek számára gyülekezeti asszonyaink közül és a gyermekek szülei közül is többen rendszeresen megvendégelik a résztvevő gyermekeket. Gazdig Károly testvérünknek külön megköszönjük áldozatos munkáját, amit a toronyóra működése, kivilágítása érdekében fáradhatatlanul végzett és végez. De megköszönjük minden Testvérünknek segítségét, adományát, imádságát, mindazt, amit gyülekezeti életünk jobbításáért végzett. Isten áldását kérjük életükre.

Kérjük a mi mindenható Atyánkat, segítsen, hogy tudjunk egymásért harcolni, szeretetben egybe forni, hogy az Ő segítségével a további feladatokat is meg tudjuk oldani. Befejezésül pedig minden Testvérünknek Istentől megáldott, békés, örömeiben teljes karácsonyt és boldog új évet kívánok!

Sebestyén Miklós
gondnok

hívek Jézus emlékezetére. 1862: husvétban.” Az azt takaró kendőn pedig: „Oltári ajándok az ácsi ref. hívek buzgalmából. 1862 husvétban.”

Az előljárók egyhangúlag megbízták Décsi Bálint lelkészt, hogy vegye fel a kapcsolatot egy győri művésszel, és készíttesse el a tálát a felíratral. Valahol azonban a fenti határozat megváltozott, és a kendőre szánt szöveg a kenyeres tál alá került négy sorban. Így látjuk ma is, mert a kenyeres tál jelenleg is használatban van. A kendő felirata meg természetesen a korábban a tálra szánt szöveg lett.

Még ugyanebben az évben tovább gyűjtött a gyülekezet pénzsegélyre olyan szűkölködő gyülekezetek részére, akik arra rászorultak. 1862-ből azt tudjuk, hogy nem csupán gyülekezetünk gyarapodott a fentiekkel, hanem Eger város nélkülözhető reformátusai is szétoszthatták az ácsiak testvéri penzkielutazását.

Dr. Alföldi Kálmán
tiszteletbeli presbiter

bejáratú ajtó mellett. Később ezt „örökölték” a céhrendszer megszűnése után az ács református iparosok és kereskedők. Így maradt ez az elmúlt 150 évben az iparosok és kereskedők templomi helye.

Kívánták továbbá a céhmesterek, hogy az átadott pénzüsszeg kamatából kapjanak a szegény sorsú, de jól tanuló diákok ingyen tankönyveket.. Kérésük volt az is, hogy a pénzt „gyümölcsöztessék”, kamatra kölcsönözzék ki. Itt azonban elvárták, hogy ha céhtag szorulna kölcsönre, részesítsék előnyben. A „Helybeli Céhalapítvány”-nyá elnevezett pénzről évenkénti elszámolást tartsanak, és a becsületes céh kívánságait megtartsák. A pénzt az egyházi pénztár vezetésével megbízott presbiter kezelje, de elkülönítve a gyülekezeti pénztől. A céh megbízottja bármikor betekinthez a Céhalapítvány pénzügyeibe, valamint a céh képviselője ellenőrizheti, hogy a kérések teljesítettek-e. A székek kijelölésénél óvatosan kellett eljárnia az előljárási tagoknak, mert a szék-ügyekben korábban voltak már villongások. Azonban ezt a kérdést a fent leírt módon megoldották az előljárási tagjai.

A "Helybeli Céhalapítvány"-ból az első kölcsönt kérő Kopócs József előjáró volt, aki 40 forintot kért és kapott kötelezvény ellenében. A későbbiekben őt követően mindig volt kölcsönzője az alapítványnak.

Érdemes megjegyezni, hogy a takarékpénztárak megalapítása előtt az egyház volt az, ahova bizalommal fordulhattak kölcsönért a református lakosok.

GYŰLEKEZETI KIRÁNDULÁS

Augusztus 17-18-án gyülekezetünk húsz fős csoportja kirándulni indult. Először Herenden álltunk meg, ahol a porcelán-manufaktúrában csodáltuk meg a porcelánkészítés rejtelmét. Csodálatra méltó az a precizitás és odafigyelés, ahogyan a mesterek keze alól a világhírű porcelán edények, tárgyak kikerülnek. A gyár múzeumában a régebbi idők termékeiből készült kiállítás nyűgözött le minket. Utána Nagyvázsonyban, Kinizsi Pál váránál időztünk. Megnéztük az ősi romokat, néhányan még a közeli pálos kolostorromokat is felkeresték. Tapolca várt ezután minket, ahol a tavas barlangban csónakáztunk, a főtéren sétáltunk. Kora estére érkezünk meg

„A VEZÉRLŐ ISTENNEK MINDEN ÚTJA JÁRHATÓ”

Ezzel az idézettel kezdődött az a meghívó, amelyben az ácsi református egyházközség a reformáció hetében tervezett ünnepi alkalmakra hívta a környező településeken és a helyben lakó érdeklődőket, református gyülekezeti tagokat.

Október 28-án az ünnepi istentiszteleten a lelkési pályára gyülekezetünkől indult Semseiné Késmárky Ágnes mint frissen végzett lelkipásztor első palástos szolgálatán hirdette Isten Igéjét, majd az új borért való hálaadásképpen úrvacsoraosztásban is szolgált. Ezen az istentiszteleten gyülekezeti énekkarunk is szolgált. Istentisztelet után a kegyelet virágait helyeztük el a templom falán található emléktáblán és a Herczeg-emlékműnél.

Ugyanezen a napon, mint minden hónap utolsó vasárnapján, a pézásási Jókai Mór Általános Iskolában istentiszteletet tartottunk. Ezt követően, mint minden évben, megemlékezésre: igehirdetésre, közös éneklésre, imádkozásra gyűltünk össze. Herczeg Lajos volt teológiai hallgató sírjánál halálának évfordulója alkalmából a református temetőben.

17 órakor gyülekezeti termünkben kezdődő istentiszteleten dr. Herczeg Pál egyetemi tanár hirdette az Igét. Utána „... akik

December 1-jén gyülekezetünk kis csoportja személygépkocsikkal **Esztergomba kirándult**. Első utunk a református templomba vezetett, ahol a lelkész házaspár – Ágoston Csaba és felesége tiszteletesek - szívélyesen fogadtak bennünket. A Tiszteletes Úr ott is, majd a gyülekezeti teremben tájékoztatott minket a gyülekezeti életéről: a mindennapok örömeiről, gondjairól. A folyamatosan végzett munka mellett jelenleg a parókia épületének hőszigetelésén dolgoznak, remélve, hogy a befektetés megtérül majd a fűtési költségek emiatti csökkenésében. A tájékoztató közvetlen beszélgetésben folytatódott; kérdések, feleletek közben ismerkedtünk meg részletesebben egymás mindennapjaival.

Ezt követően a Keresztény Múzeum épületében a Mindszenty Emlékhelyre érkezünk. Ott megnéztük a Somlai Tibor

MIKULÁS EST AZ ÁCSI REFORMÁTUS ÉNEKKARRAL

Az Ácsi Kossuth Lajos Asztaltársaság újjáalakulásakor több embertől is érdeklődtem, hogy mit tud elődeink tevékenységéről, összejöveteleik körülményeiről. Egy alkalommal dr. Alföldi Kálmán elmondta, hogy a református gyülekezeti énekkar a

A Céhalapítvány létrejöttével igen szoros kapcsolat alakult ki az ácsi céhek és a református egyház között. Amikor törvényileg megszűnt a céhrendszer, az egyház nyújtott segédkezet, hogy kebelében a molnárok szervezett formában működhessenek.

Dr. Alföldi Kálmán
Tiszteletbeli presbíter

szálláshelyünkre, Köveskálra. Az ottani ifjúsági táborban költöttük el vacsoránkat és pihentük ki a nap fáradalmait. Másnap reggel Szűz Károly köveskáli lelkipásztor a templomba invitál minket, ahol a faluról, gyülekezetről beszélt nekünk. Elmondta, hogy kicsi a gyülekezet, sok a gond, de sok az örömteli esemény is. Közös éneklés után indultunk a kötengerhez. Itt elméláztunk a teremterő, a természet játékos kedve felett. Mintha egy nagy kéz szórta volna tele a tájat hatalmas kövekkel. Ezután a természet egy másik csodája várt minket: a Balaton! Zánka mellett, jó ebéd után, jól esett a felfrissülés a hús habokban. Testi fáradtság mellett élményekkel, lelki töltéssel érkezünk haza.

szólották néktek Isten beszédét...” címmel Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr által összeállított, a gyülekezet volt lelkipásztorait bemutató kiadvány ismertetésére és osztására került sor.

A reformáció emléknapiján, október 31.-én Tanító Péter csallóközarányosi lelkipásztor hirdette Isten Igéjét. Az ünnepi istentiszteleten megemlékeztünk születésének 400.-dik évfordulóján De Ruyter Mihály holland tengernagyról, aki kiszabadította a gályarabságra ítélt lelkipásztorokat –köztük Komáromi Sülye István ácsi prédikátort is. Az évforduló alkalmából a nagyigmándi, és a kisigmándi református gyülekezetből is érkeztek vendégek.

Az igmándi és az ácsi gyülekezeti énekkarok is szolgáltak az istentiszteleten, melyen az ácsi hittanos gyerekek is közreműködtek.

A reformációs hét záró rendezvényére november 4.-én délután került sor megemlékezéssel a gályarabokról és szabadítójukról Tatán a református templomban. Gáll Attila iszkaszentgyörgyi lelkipásztor és az ifisek számoltak be a néhány éve kerékpáron megtett útjukról a „gályarabok nyomában”. Az est a tatai Öreg-tó mentén fáklyás felvonulással zárult.

rendezésében készült filmet. A film 40 percbe sűrítve kíséri végig a volt hercegprímás életét. Vetítés közben a váltakozva kivilágított tárlókban láthattuk az érsek családi fotóit; hivatalában illetve a börtönben használt személyes tárgyait. A vetítés után ugyanitt, az impozáns épület második emeletén a Keresztény Múzeum Új Képtárában láthattuk a „Milyen sokrétű a te műved, Uram!” ”Barokk a XVIII-XX. századi népművészetben” c. kiállítást. Sok festményt, ruhát, céhes emléktárgyat, apácák alkotásait csodálhattuk meg. Egy tárlóban még protestáns emléktárgyakat is láthattunk.

Esztergom hazánk történelmének jelentős helyszíne. Sok ismeretet, látnivalót kínál az érdeklődőknek. Érdemes, mondhatnám hazafias kötelességünk ismerkedni vele.

Kossuth Lajos Asztaltársaság rendezvényein mindig részt vett, az együttlétet mindkét fél tagjai kölcsönös megtiszteltetésnek vették. Magam is tagja vagyok az énekkarnak, és mint a Kossuth Lajos Asztaltársaság elnöke meghívtam a kórust a 2007. december 7.-én már a negyedik alkalommal megrendezett jótékonysági Mikulás estünkre. Az énekkar teljes létszámban megjelent. Jól sikerült

előadásban énekeltünk Isten jóságáról, irgalmáról, szeretetéről. Befejezésül három szólamban – a karácsonyi ünnepeket várva – a „Dicsőség Mennyben az Istennek!” című énekkel zártuk bemutatkozásunkat.

A hagyományokat tisztelni és ápolni kell, ezt az elvet fogadtuk el és ezért énekeltünk az összejövetelen. A hallgatóság elismerően

nyilatkozott szereplésünkről. Ez az elismerés bátorít bennünket, hogy ezt a hagyományt folytassuk mindannyiunk örömeire. Jó dolog az együtt éneklés, örömforrás, melyből másoknak is adhatunk.

Nagy Irén

Játzóházi foglalkozásra hívtuk a hittan oktatásban résztvevő óvodás és iskolás tanulókat december 15.-én. A foglalkozás megkezdése előtt a dadai lelkész házaspár –Kovács Tamás és felesége tiszteletesek és segítők bábjátékkal mutatták be az egybegyűlteknak a betlehemi történetet. Ezt követően került sor a játzóházi foglalkozásra és a mézeskalács sütésére. A mintegy 70-80 fős csoporttal délután egy órakor fejeződött be a tervezett program.

Ádventi-karácsonyi gyülekezeti délutánra hívtuk meg december 16-án délután 5 órára időt, beteg testvéreinket. A templomi úrvacsoraosztással egybekötött áhítat után a gyülekezeti termünkben szeretetvendégen fogadtuk kedves Testvéreinket. Az asztal mellett egymással és a vendéglátó gyülekezeti tagokkal kellemes beszélgetéssel múltattuk az időt.

Akinek a járás nehézséget okozott, azoknak az oda-vissza szállítását személygépkocsival megoldották gyülekezetünk tagjai.

PREDESZTINÁCIÓ

Mint amorf kőben titkon zengő ércek,
Mint csöppnyi magban elrejtett virág.
Mint ködök mögött felzenélő rétek
Úgy él benned egy jövő világ.

A márványban már el van rejtve régen
Mit a művész később megteremt,
S vésők nyomán felfénylik fehéren,
S életté lesz a rejtett, ősi rend.

Forró kohóknak ércet önt a méhe.
Mi fel kell jöjjön, mélyben nem marad.
S míg száz márványnak örök lesz az éje
Művészt talál a rendelt kódarab.

A nagy Rendelés mindent összehangol,
Követ, kohót, tüzet és magot.
S zilált anyagból, ősködből, salakból
Teremt világot, szobrot és napot.

S hogy mi lesz veled, meg van írva régen.
S ha nem maradhatsz sár és szenny alatt
A nagy Művésznek irgalmas kezében
Tűz megéget, és véső megfarag.

Ki amorf kőbe rejtett zengő ércet,
És ember-szívbe égi dallamot,
Ki elválasztott, hogy neki zenéljen
A mélybe veszni senkit sem hagyott.

Csiha Kálmán
1929 – 2007

Akiket megkereszteltünk:

Tóth Gergő
Tóth Mercédesz
Szabó Bence
Eck Ádám
Somogyi Edia Ilona
Péntekné Pendl Veronika
Páros Róbert
Baranya Anna
Balogh Adrienn Ibolya
Jamie Heijnen
Hozmány Laura Liliána
Vizi Zsanett

Konfirmáltak:

Péntekné Pendl Veronika
Páros Róbert

Házasságot kötöttek:

Romos László – Tóth Csilla
Rosta Sándor – Gyűrűsi Judit
Németh Tamás – Gyűrűsi Valéria
Páros Róbert – Bédi Brigitta Boglárka

Akiktől elbúcsúztunk:

Juhász Mártonné	
Sárkány Margit	87
Karkó Jánosné	
Marcza Erzsébet	93
Soós Béla	75
Pulai Antal	71
Vörös István	47
Perger Sándorné	
Molnár Erzsébet	82
Kiss Kálmán	80
Balogh Istvánné	
Szabó Lenke	86
Kajtár Istvánné	
Tomanicz Erzsébet	80
Sumina Ferencné	
Harcza Etel	92
Nagy Dezső	81
Villám Vince	80
Horváth Józsefné	
Sándor Margit	88
Takács János	80
Vörös Kálmánné	
Molnár Mária	64
ifj. Ponty József	40

Az adatok a 2007. július 29. – és a 2007. december 15. közötti állapotot tükrözik.

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Dec. 24-én 15 óra:	Szentestei istentisztelet a hittanosok és az énekkar szolgálatával
Dec. 25-én 10 óra:	Úrvacsorás istentisztelet
Dec. 25-én 17 óra:	Istentisztelet a legátus szolgálatával
Dec. 26. 10 óra:	Istentisztelet a legátus szolgálatával
Dec. 26. 15 óra:	Úrvacsorás istentisztelet a Pénzszásban (Jókai Mór Ált. Isk.)
Dec. 26. 17 óra:	Istentisztelet
Dec. 31. 17 óra:	Ó évi istentisztelet
Jan. 01. 10 óra:	Újévi istentisztelet
Jan. 01. 17 óra:	Istentisztelet

Minden kedves Testvérünknek áldott, kegyelemben gazdag, boldog karácsonyi ünnepeket és új évet kíván a Presbitérium a következő gondolattal:

"HA GYORSAN AKARSZ HALADNI, MENJ EGYEDÜL, HA MESSZIRE AKARSZ JUTNI, MENJ MÁSOKKAL EGYÜTT!"

